

Հովհաննես Թուխանյան

Ամենից լավ տունը

Էնտեղ, ուր հովը խաղում է ազատ
Ու ջուրն աղմըկում, անվերջ փրփրփրում,
Էնտեղ իր բարի, իր սիրող մոր հետ
Մի շատ անհանգիստ տղա էր ապրում,
Մի գորշ խրրճիթում,
Մի հին խրրճիթում,
Գետի եզերքին,
Ծառերի տակին:

Մի օր էլ եկավ անհանգիստ տղիան,

Կանգնեց իր բարի, իր սիրող մոր դեմ.
«Մայրիկ, էստեղից պետք է հեռանամ.
Միակ ձանձրալի տեղը, որ գիտեմ,
Էս գորշ խրրճիթն է,
Էս հին խրրճիթն է,
Գետի եզերքին,
Ծառերի տակին:

Թո՛ղ գրնամ շրթշեմ աշխարհից աշխարհ,
Ճամփորդեմ լավ-լավ տրներ տեսնելու,
Ամենից լավը ընտրեմ մեզ համար,

Գամ քեզ էլ առնեն ու փախչենք հեռու
Էս գորշ խրրճիթից,
Էս հին խրրճիթից,
Գետի եզերքին,
Ծառերի տակին»:

Ու գնաց, երկար թափառեց տրդան,
Մեծ ու հոյակապ շատ տրներ տեսավ,
Բայց միշտ, ամեն տեղ պակաս էր մի բան...
Ու հառաչելով ետ վերադարձավ
Էն գորշ խրրճիթը,
Էն հին խրրճիթը,
Գետի եզերքին,
Ծառերի տակին:

«Գըտա՞ր, գավա՛կըս», հարցրրեց մայրը,
Ուրախ, նայելով իր տրդի վրրա:

«Ման եկա, մայրի՛կ, աշխարհից աշխարհ,
Ամենից սիրուն, լավ տունը, որ կա,
Էս գորշ խրրճիթն է,
Էս հին խրրճիթն է,
Գետի եզերքին,
Ծառերի տակին»:

1908